

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Ένας στρατός για γέλοιον... — Πώς μās τον περιγράφει ένας Γάλλος εξομότης. — Ο Κασήμ Άγās καβάλλα στο κανόνι του. — Βάρδα φουρνέλο !... — Ο Πεζαρίνι με την τρομπέτα κύτια του Βελη Πασσά. — Μία κομική σκηνή στο Σεράγι. — Ο λιμενάρχης Σεκεριά Μπέης και ή συναγριδες κ.λ.π.

Η φροχτή Άληπασαδική εποχή είχε και την εϋθυρή όψη της, με την αλοίαν διασκέδαση και μιιά φορά, στα χωράφια, καμένοι οι Γιαννιώτες, Π.χ. ο στρατός του Άλη πασσά, την λαοδαλή σύνθεση του και τα κομικώτατα στελέχη του ήταν ανάλογος ή έκεινους που βλέπουμε σήμερα στις θεατρικές επιθεωρήσεις. Ο ιστοριογράφος του Άλη, Μπασιμ Μαντζούφ, (ο Γάλλος εκείνος αξιοματικός, που έγινε Όθωμανός και έζησε στην αλή του Τυράννου από ιδιότητα στοργή στις γυναίκες του χαομίου του) μās δίνει ειζόνα του πρσίματος : «Δεν ήπηρε στον κόσμο τίποτε γελοιοδέστερο από τον λεγόμενον τακτικό τούτον στρατόν, λέγει ο Μαντζούφ. Όσακι ήθελε να διασκεδάσω, παρερισκόμιουν θεατής τον γυμνασίον αυτών. Ο Άλης είχε προημεθευή από την Άγγλία τουφέκια του πεζικού με λογγί (μαγιονέτες) και τον άλλο οπλισμό του στρατιώτου. Τα όπλα ήρθαν στα Γιάννενα, άλλ' οι Άρβανίτες με έπιμονή άρνήθηκαν να κάνουν χρήση, και τα Άγγλικά όπλα μειναν να σπουδάζουν στις αποθήκες. Ο δίδεν τακτικούς στρατός έφερε ποικιλίαν οπλιών, όπως και οι άτακτοι, δηλαδή άλλοι μακρού και άλλοι κοντά τουφέκια. Άλλά και περί στολής δεν έγεινε πιά λόγος. Έσπερε μόνη της κουρέλια ! Γενικώς και οι αξιοματικοί και οι στρατιώτες, του Άλη Πασσά μεταχειρίζονται τη φουσανέλλα και για μαντήλι της μήτης, για πετσέτα του φαγητού, για πετσέτα του προσώπου κ.λ.τ. Η διαφορά δε είναι ότι οι μέν αξιοματικοί μεταχειρίζονται για τις χρεές τους αυτές το πίσω μέρος της φουσανέλλας, ενώ οι άλλοι στρατιώτες το μπροστό. Στους Άρβανίτες ή άκαθαρούς της στολής δείχνει το παλληγκάκι. Άς φαντασθή λοιπόν καθέναν το δέμα ενός τέτοιου στρατού. Κομικώτατοι δε ήταν οι χειρισμοί των πυροβόλων. Μοί εινε αδύνατον να περιγράψω τις κομικές και θεατρικές στάσεις των στρατιωτών όταν έγειζαν τα κανόνια τους. Τις μαντιφές αυτές τους τις έμαθε ο Άλη Άράλης Στανίος συνήθαι να γίνουν γυμνάσια διά πυρός χωρίς δυστυχίματα στους πυροβολητάς. Κανένας απ' αυτούς δεν μπόρεσε ποτε να πετύχ η τον στόχον, όσο πλατύς και αν ήταν και όσο χτυπητά χροιάτα και αν είχε, αν και ή σκοποβολή γινότανε εξ άποστάσεως 200 μετρον. Οι Άλβανοί εινε μέν συνήθως άριστοι σκοπευται με τουφέκι, αλλά δεν εινε προσημενοί για το πυροβολικό. Τη στιγμή που προκειται να βροντήση το κανόνι, όλοι οι πυροβοληται του φέρουν τρέχοντες έκτος εκείνου που κρατεί το αναμμένο δαδί. Άλλά και αυτός στεκεται όσο μπορεί μακριά από το κανόνι και μόνο ύστερ από πολλές προσεγγίσεις του δαδιού άποφασίζει τέλος να βάλη φωτιά. Τη στιγμή δε της έκπυροσφότησεως, τον πάνει αληθινός τροφός, αν και οι στρατιώτες αυτοί εινε αληθώς άνδρες οι σε κάθε άλλη περίπτωση...

Μιά μέρα προκειμένου να κανονιοβολήσουν από το Φρούριο για χαομίον, άντελήθησαν ότι ένα κανόνι δεν λειτουργούσε, με όλες τις προσπάθειες του Διοικητού και των αξιοματικών του Πυροβολικού, οι όποιοι άρχισαν ν' άποδίδουν τούτο σε «κακό μάτι» ή σε «προδοσία των Φαγγών». Άπεράσιμα λέγει ο Μαντζούφ ν' αναμχηθώ στην υπόθεση, και τους είπα ότι πιθανόν κανένα παιδάκι παίζοντας να έριξε μέσα στο κανόνι χόμα ή λιθάριο διατάζα λοιπόν ν' άδειασθή το κανόνι και πραγματικώς βρέθηκε μιά πέτρα. Με ευχαριστήσανε για την ανακάλυψή μου και με παρεκάσαν να μην πιά τίποτα στο Βεζύρη και τους το ύποσχέθηκα με τη σύστασι να κοιτάζον άλλοτε καλά τα κανόνια τους πριν τα γεμίσω. Άλλο κομικό τους πάθημα εινε το άκόλουθο : Είχα από πούν χαρμό άηδιάσε το πυροβολικό του Άλη, και δεν άνακατευόμιουν πιά παρά σε ότι άφορούσε τα όχημάματα. Ο Κασήμ Άγās — ό όποιος είχε προβιβασθή στο άξιωμα του Γενικού Άρχηγού των τακτικών σιμαίων — στενοχωρημένος από την περιφρόνηση που έδειχνε για την άνακατότητα των αξιοματικών του και θέλοντας να φαγη άξιος της εκτιμήσεώς μου, έγεινάνετο κορυά και καθημερινώς σ' ένα πολύγυον, μακρού από την πόλι, στη θέση Μπαζέ. Άζουγα συνεχώς τις κανονίες, αλλά δεν μπόρουσε να καταλάβω τι συμβαίνει. Ρώτησα και έμαθα ότι ο Κασήμ Άγās όχι μόνον διηθύνε αυτοπροσώπως το κανόνι, αλλά και είχε διατάξει να επιβλέπον τα γύρω μέρη για να προλάβη την έξαφνική μου εμφάνισι, για να μην τον προλάβω γυμναζόμενον. Τέλος, ύστερ από λίγον καιρό, ήλθε και με έπεσκέφθηκε συνοδευόμενος από όλους τους αξιοματικούς του. Μοί άνεκόνωσε ότι είχε πελοίδησι ότι μπόρουσε να σκοπεύη όπως ο καλύτερος Γάλλος στρατηγός και με

κάλεσε την άλλη μέρα στο πολύγυον. Το πράγμα έπηρε διάδοσι και όα τα Γιάννενα σηκώθηκαν στο ποδίον. Άπειρος κόσμος μάζεθηκε στο πολύγυον, ή δε μουσική του Άλη Πασσά έπαιξε κατά διαλείμματα...

«Προτού άρχίσουν ή άσκήσεις, μās παρεθέσαν πλουσιώτατο γεύμα, μετά τούτο δε άρχισε ή παράστασι της κομωδίας. Παρητήρησα ότι ο στόχος είχε τοποθετηθή πολύ κοντά, αλλά δεν είπα τίποτε. Ο Κασήμ Άγās σηκώθηκε μεγαλοπρεπώς, έπλησίασε σ' ένα κανόνι των 9 οκάδων εκάθησε στον κυλλίβαντα σταυροπόδι και έχοντας το ταμπουκι στο στόμα, άρχισε να κανονίζει το όπλο. Μισή ντουζίνα αξιοματικοί, γύρω από το στόμα του κανονιού, καταγιόντουσαν να βρουν τους βαθμούς της σκοπεύσεως οι δε πυροβοληται, κρατώντας λαστούς δεξιά και άριστερά, κάτω από το κανόνι, το έκανουσαν, καθώς και τον Κασήμ Άγās που καθότανε άπάνω, σύμφωνα με τις οδηγίες που τους έδινε. Η δουλειά αυτή κρατήσε πολύ όρα με δρασκεπτική σιελή. Τέλος, ο Κασήμ Άγās σηκώθηκε : «—Μιό ! Μιό ! φώναξε. «Το κανόνι εινε έτοιμο !». «Υστερ από λίγο το κανόνι έβρόντησε, ή μπόμπα, έφυγε δεξιά και ο στόχος έμεινε άνέγγιχτος ! Καταντροπισμένος ο Κασήμ Άγās, μου είπε ότι το κανόνι εινε χαροζικό και διατάξε να του φέρουν εν' άλλο μικρότερον διαμετρητάμο. Έκάθησε άπάνω καβαλλικευτά, έγω δε έκοίταξα το ρολόι μου, γιατί ήμουν περιεργος να ιδώ πόσην ώρα θα βαστούσε ή εργασία αυτή της σκοπεύσεως. Άρχισαν και πάλι ή ίδιες άστειλες μανούβρες και μετά ένα τέταρτο ο Κασήμ Άγās διατάξε :

«— Ένα βαρύ γλυκό, όρέ !
 «Το έφεραν τον ζητηθέντα καφέ, και ενθ τον ρουφούσε σιγά, σιγά, εξακολουθούσε να σκοπεύη και να μεταποτίζεται μαζί με το κανόνι, σύμφωνα με τις διαταγές που έδινε σε κείνους που κρατούσαν τους σιδερένιους λαστούς. Τέλος, ύστερ από 38 λεπτά της ώρας, βάλανε φωτιά στο κανόνι, άλλ' ή μπόμπα πήγε τώρα άριστερά και ο στόχος, έμεινε στη θέσι του άγγιχτα, όπως προητέρα ! Έσκόπευσε άκόμη άλλες τρεις φορές με την ίδια άποτυχία και τέλος έβήγαμε από το πολύγυον. Ο Κασήμ Άγās και οι αξιοματικοί του ήταν καταστενοχωρημένοι. Το «κακό μάτι» ήταν ή αιτία της άποτυχίας. Το βέβαιον όμως εινε ότι ο Άλη Πασσάς είχε πυροβολικό για τα πανηγύρια...»

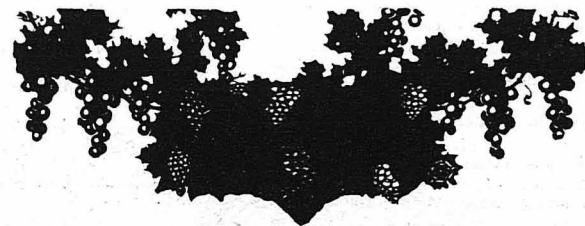
Ο Κασήμ Άγās αυτός «Γενικός Άρχηγός του τακτικού στρατού» οίτε άνάγκησι ήξερε ούτε γραφή. Έντελώς άγραμμάτος ! Σε όλο το σώμα του Πυροβολικού ένας μόνος ήξερε πέντε κολυβογράμματα, ο έλλην Πάνος Λέζλης συγγενής του Θανάση Βάγια. «Όθεν έθεωρείτο σοφός !...»

Νοστιμώτερο όμως ήταν το Ιπικό του Άλη. Σωστή όπερεττα. Άπετέλειτο όλο—όλο από 26 άνδρας, και Μακεδόνας την καταγωγή, και είχαν προγυμναστή έναν Ιταλό τυροδιώκτη, όνομαζόζομο Πεζαρίνι. Βενετσιάνος την πατριδα, χρηματίας άλλου λογιά του Ιπικού, ήρθε στα Γιάννενα και γίνηκε άμέσως...στρατηγός ! Ηταν το γελοιοδέστερο άνθρώπιον που μπόρει να φαντασθή κανείς. Είχε φέρει μαζί του δώδεκα φανταστικές στολές, διαφωρετικές, αλλά πάντοτε με δύο μεγάλες έπομιδες συνταγματάχορ. Άλλά και το κάλυμμα της κεφαλής του ήταν παραδαλό. Άλλοτε φορούσε κόσκα, άλλοτε πιλχίον, άλλοτε καλατζά ρουσιάνο, άλλοτε καπέλο γροναδιέρου, άλλοτε τεταρόμο λογοφόορον, άλλοτε καπέλλο με σειρήνια, που τον έδειχνε γελοιοδέστατο. Πάντοτε όμως, φορούσε ψηλό περιαιμό το όποιον δεν είχε καμιά σχέση, με τη στολή του Ιπικιού. Γρήγορα ο Πεζαρίνι έγεινε το περιγέλιο των Γιαννιτών. Τα παιδιά τον παίγνανε από πίσω φωνάζοντας και χτυπώντας τενεκέδες :

— «Ε ! Ε ! ή Μαοία ή Καβαλλαρία !... Ε ! Ε ! Μαντζάτο μαζαρίον... Ε ! Ε !...»

Λίγους μήνες ύστερ από την άφιξι του στα Γιάννενα, κάποτε που φοβήθηκε μη τον σκοτώσουν οι στρατιώτες του, χάρηφτηκε μιιά ολόκληρη μέρα σ' ένα βάλτο, άφορώσησε βαρεία και παρά λίγο οι Γιαννιώτες να χάσουν το γλέντι τους. Γίνηκε όμως καλά και ξανάρχισε τη δουλειά του. «Όλη του ή διδασκαλία ήταν να βάζη τους 26 ιπκείς στη σειρά, τον ένα πίσω από τον άλλο, αυτός να μπεινη μπροστά με τη σάλπιγγα στο χέρι και έτσι να φέρνουν βόλτες στην ευρύχωρη αυλή του Σεραγιου. Η σάλπιγγα ξεκοφαινε τον κόσμο. Ο Άλης δεν έλεγε τίποτε, άλλ' ο γυός του ο Βελής δαμιονίζτανε...

Ο Πεζαρίνι με τους καβαλλαρέους του, άφορ έκαναν κάμπους βόλτες, άρχισαν έλιγνους με καλαμπό, κινούντες ψηλά τις λογγές. Έπειτα άφιναν χάμου τις λογγές, έβγαζαν τις σπάδες και άρχισαν να τρέχουν στην αντίθετη διεύθυνσι, χωρίς κανένα πρόσταγμα ποτε

δεν εβράδιζαν ζανονικά, ποτέ δεν εσχημάτιζαν δυάδες ή τετράδες. Άφου λοιπόν έτσι εζούραζαν τὰ δυστυχημένα τὰ άλογά τους, άπογοούσαν. Καί ό Πεζαίριον ετήγαινε στους αντιθαλάμιους και στά γραφεία των γραμματικών να δρέψη τις δάφνες της δόξης του ή να ζουβεντίσση με τόν δόν Βιπέντζον Μιχαηέλλι, πρώην ίεσσα

Άιταλόν, άλλον άγρότην απόν πού έκανε τόν χημιζό στον Άλή Πασσά και τού έπέστρεψε ν' ανακαλύψη τού φρόμιζο της αιώνιας γεότητος, ή τόν δόν Σάντο Μοντελέονε, Σιζελόν, άρχιμηχανισζόν τού Άλή, ή τόν διαβόητον για τὰ σκάνδαλά του Καρέττο. Στην αύλή τού Άλή Πασσά, θά έλεγε κανείς, είχαν άδουσι συνέντευξι όλοι οι Άιταλοί παλαιότεροι της έποχής εκείνης. Άλλά ως ξανάφθικον στον ήρωά μας. Πολλές φορές ό Πεζαίριον φανερονότανε μόνος έμπατος στην αύλή τού Σεραγιόν παλιζόντας. Έπειτα, άφινε την τρομπέττα, έβγαζε τού σπαθί και έτραγε έτσι, σάν κλόον ήπτοδρομίου, απαθίζοντας άσπλαγχα τόν άέρα. Όταν κάποτε τού είπαν ότι είνε άνα- έτοιματός να δείχεται έτσι θεατρικός, φρονότας μάλιστα εύρωπική στρατιωτική στολή, ό Άιταλός άπάντησε :

— Έ, για τί σε μέλει τού άφεντιά σου; Έγώζι τού ζάνου γιατί να ντισαζεντάζω τού παντρός!

Παντρός (δηλαδή Κύριον) έλεγαν όλοι οι Άιταλοί αύλιζοί τόν Άλή Πασσά, τού όποιον ήταν οι δουλικότεροι ζόλακες. Κάποτε όμως ό Βελής ενόχληθηκε πολύ από την τρομπέττα τού Πεζαίριου και τόν διατάξε να πάρη. Ό Άιταλός τού ήρθε για προσβολή και φρόσηε δυνατώτερα στην τρομπέττα. Τότε ό γυιός τού Άλή Πασσά ήθύωσε, τόν κατήγαγε από τ' άλογο, και με τού χαμουτσίου τού τού έδωσε στά οπίσθια παρά μιάν τεσσαράζοντα. Από την ήμερα εκείνη άμα έβλεπε τού Βελή έτόρπωνε στους σταύλους τού Σεραγιού...

Ό Άλή Πασσάς έζωντας άπολό να ήπατάξη τις παύλιες πό- λεις που κατείχαν άζομη οι Ένετοί και αήτη άζομη την Έπατά- νησο, έφορτάθηκε να δημοφιλήση και ναυτική δύναμη. Άγόρασε λοιπόν από τας Γαλλιάς άρχάς της Κερζού- ρας ένα μικρό πολεμικό σκάφος, έπειτα τρεξί φρεγάτες και μερικές μεγάλες βάρκες έξωπλι- σμένες όποιος οι πειρατιζες της έποχής εκεί- νης. Άξιοματιζός τού στόλου τούτου ήταν ένας μετροξής Κορσιανός όνόματι Καλετάν Μαροζέλεος και ένας βουνίσιος Άρβανίτης ό Σεζερίά Μπέης, λιμενάροξής της Προβένζης.

Τά καράβια τού Άλή όλο έεφταν στις Έσε- ρες τού Άμβροαζιζού Κόλλου. Οι ναύτες του ως τόσο έφάρασαν και έστελναν τις καλλέτι- σες συναγοδές για τού τραπέζι τού Βεζύρη. Στη λίμνη τών Ιωαννίνων είχε άλλο στόλο ό Άλή από... βάρκες μόνον άποτελούμενο. Οι βαρκάρηδες ήταν Κερζουαίοι από τή συ- νταχία Μαντοβιά. Κύριος προορισμός τους ή- ταν να πηγαίνουν «σεφινάνι» τόν Άλή και τις τραζώρες γυναίκες τού χαρεμιού του ή να φραφούριον τις όνομαστες καραβίδες της λίμνης για τις όποιες πρελ- λαινότανε ό λαίμαργος Πασσάς.

ΓΡΑΜΜΟΥΛΕΣ

- Ό η γή στορέφεται με ταχύτητα 2.000 φορές μεγαλύτερη από τού γρηγορότερο τορπιλάδι.
- Αί πυροβρεστιαί άντίλια ήσαν γνωσταί και εις τους άρχαίους.
- Τά καράβια διαφρόνουν κατά τούτο από τὰ άλλα όστραγοδέ- ρα, ότι έχουν δύο μύτες άντι μιάς.
- Ό μέλισσα, όπως και ή κατσίκα, έχει δύο στομάχια.
- Τά άστρα φαινόονται και την ήμερα όταν κοιτάζετε μέσα σ' ένα βαθύ ηγαδί.
- Ό κοινή μελάνη γίνεται μελάνη της κόπιας όταν προσθέ- σετε μέσα λίγη γλυκερίνη.
- Σε μιά γεωργική έκθεση της Άμερικής θαημάστηκε ένα τε- αίστιο λειώνι ήφους τούτων μέτρων.
- Τά χρυσά νομίσματα δεν πιάνουν μικρόβια.
- Τό μήκος τών τοιχών τών γυναικείων μαλλιών φθάνει τὰ 80 χιλόμετρα.
- Τό παλάτι τών Βερσαλλιών έστοίχισε ένα δισεκατομμύριο φράγκα.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Έμεις όταν χαίρομαστε, δίνουμε τού χέρι μας, οι Κινέζοι ένόνουν τὰ δυο χέρια των και τ' ανεβάζουν εμπρός στο πρόσωπό των. Έμεις εις ένδεσξιν σεβασμού βράζουμε τού καπέλο μας, οι Κινέζοι τὰ...παπούτσια των. Έμεις έφούζουμε τού πρόσωπό μας, εκείνοι τού κεφάλι και τὰ φρούδια των. Έμεις ζόβουμε τὰ νύχια μας, οι Κινέζοι θεωρούν άριστοζοα- τικό να τὰ διατηρούν πάρα πολύ μακρά, προφυλάγοντάς τα με άφωφες θήκες. Οι Κινέζοι φροφούν τού γέλοο έξω από τού σακκάκι και τού σά- βραζο έξω από τού παντελόνι. Όταν πενθούν φροφούν άστρα. Τά μαξιλάρια των Κινέζων είνε ξύλινα. Τά πλοία των τὰ ριζ- νουν στη θάλασσα άπ' τού πλάι. Τίς καμπάνες τις χτυπούν όχι με γλωσσίδα άλλ' άπ' έξω, με σιδερένια εργαλεία, και έν γένει σε όλα των οι Κινέζοι κάνουν τ' αντίθετα από μιάς.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

Τι έπίστευαν οι άρχαίοι Ραββίνοι.— Ό φόβος τού Ίσαάκ.— Ό Προμηθεύς, ό πυρός του και ένα...φταρνισμα.— Λίγο πρό της ναυμαχίας Σκαλαμίνος.— Πότε δεν έπιτρέπεται να φταρνίζεσαι ένας Άγγλος! — Καί ή έπιστημονική έξήγησις τού πράγματος.

Τού φταρνίσμα άπλησζόησε την παρύδοσι τών διαφόρων λαών. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, οι παλαιοί άνθρωποι κατόρθω- ναν να ζουν έξακόσια και εκατόσια χρόνια, οι δε πατρίορρα της εύτυχισμένης εκείνης έποχής φταρνίζονταν μιά φορά μόνο σε όλη τού τη ζωή. Τούτο συνέβαινε λίγο προτού πεθάνουν και ήταν άσφαλές προσημίμα ότι θά εληγίμναν εις τους ζόλους τού Άβραάμ. Ό Ιακωβ όταν είδε ότι όλοι οι προγογοί του πέθαναν κατόπι ένός φταρνίσματος και όταν έφτασε σε ήλικία πενήνζοντα έτόν, άρχισε να φοβάται μην πεθάνη, και παρεκάλεσε τού Θεού να μη φταρνίζονται μιά φορά μόνο οι άπόγονοί του Άβραάμ, ούτε τού φταρνισμά του να προσημίμη τού θάνατό του. Ό Τεζοβά άουσε τις δειήσεις του και από τότε, όταν κανείς Έβραίος φταρνίζονταν οι άλλοι τού άπαντοούσαν όλοι μαζί : — Ό Θεός μαζί σου ! Καί δηλαδή άνάλογο με την ειχη τού δίνουμε σήμερα στον φταρ- νίζομενο : — Με τίς ύγειές σου !

Οι άρχαίοι Έλληνες έπίστευαν ότι ποίς ό Προμηθεύς κατέ- βηκε στη γή φέρνοντας τού «θεϊνον πυρ» που είχε κλέψει από τού θησαυροφυλάκιον τού Διός, έλήρησισε τόν πρώτον άνθρωπο που βρήκε ξελαγισμένο από τού κρύο και τόν έξωστρόφησε με τή φωτιά του. Άμείσος ό άνθρωπος φταρνίστηκε. Μετά αιώνας ό Άριστο- τέλης έξήγησε τού φταρνίσμα ότι προσπίπεια τού ζάνει ή ενγε- νέστατη ουσία τού ανθρώπου να πετάξη από τόν εγκέφαλο του κά- ποιο βάρος που τόν στενοχοφεί.

Συναυλία ολόκληρη από φταρνισματα θορυβεί μέσα στην ίστο- ρια τών άρχαίων μας προχρονόν. Λίγο προτού άρχισή ή ναυμαχία της Σκαλαμίνος, ένας Πειραιώτης ναύτης φταρνίστηκε προς τὰ δεξιά τού Θεμιστοκλέους. Ό στρατηγός —επιτηδειώτατος εκμυσταλλέντης τών «οιονόν»— εξαρακτήησε τού φταρνισμα τούτο ως προάγγελον της νίκης. Ό Όμηρος στην Όδυσσειά του, αναφέρει ότι μιά μέρα που ή Πηνελόπη έλεγε στο γυιό της : — Άν έρχονταν ό πατέρας σου θά τηροφούσε τούς μνηστήρες», ό Τηλέμαχος φταρνίστηκε. Τή στιγμή εκείνη παρουσιάζτηκε ένας έννεος, ή δε Πηνελόπη γελόν- τος τού ελεπ να πλησιάζη. Ό έννεος αυτός ήταν ό άντρας της ό Οδυσσεύς. Καί επηκολούθησε ό φρόνος τών μνηστήρων... Κατά την Ανάβησι των Μυθίων ένας Έλληνας στρατιώτης φταρνίστηκε : — Καλός οιονός, έφράναξ ό Ξενοφών, θά πετόχουμε !» Καί τὰ ιστορικά παραδείγματα δεν έχουν τέλος..

Είνε όμως παρόδοξο ότι κατά τών μεσαίων τού φταρνίσμα έθεο- ρείτο κακό σημάδι. Άν κανένας φταρνίζονταν κατά τού δείλινο, τού έφραναν πάλι από τού προηρομένο φαγητό, από τού όποιον ήταν ή- ποχρομένος να πάρη άζομη μιά μερίδα για να χορησιδή ή καζο- σημάδι. Άν φταρνίζονταν κανείς την ώρα που ντυνότανε, πού πάντων όταν φροφούσε τὰ παπούτσια του, όφειλε να γυθίη και να ξαναλα- γιάση. Άν, την ώρα που ένα καράβι ήταν έτοιμο να σηκώση άγκυρα φταρνίζονταν κανένας ναύτης, άνεβαλλε τή άναζούρη !...

Καί οι άρχαίοι Ινδοί λιγί έθεοροούσαν κακό προσημίμα τού φταρνισμα. Στα ιερά βιβλία των Βουδδιστών υπάρχουν ολόκληρα κεφάλαια για τού φταρνισμα, τού χαμουτσίου, τού βήχα κ. λ. π. Οι Πέρσαι, οι Σιαμιοί, οι Ζουλοί, οι Μεσοποταμιαί και οι άρχαίοι Μεξικανοί ποτέ δεν φταρνίζονταν έτσι, έλαφρά τή καρδιά. Γύ αυτός τού φταρνισμα σχετίζονταν με θρησκευτικές παραδόσεις και προζαλοφές ολόκληρη σειρά από διατυπώσεις.

Στην Άγγλία, κατά τών 15ον αιώνα, όταν κανείς φταρνίζονταν την Δευτέρα, τούτο έσημαινε κίνδυνο, την Τρίτη έσημαινε ότι ό φταρνισθείς θά φιλοφύσε κάποιον άγαπημενο πρόσωπο. Ό παρόδοξος δεν αναφέρει άν οι έρωτημένοι της Βρεταννίας φταρνίζοντοσαν συχνά την Τρίτη. Τού φταρνισμα της Τετάρτης έσημαινε ότι ό φταρ- νισθείς θά λάβη γάμμα, γεγονός σπουδαίο για την έποχη εκείνη που δεν επήραχν ταχυδρομεία και γραμματόσημα. Την Πέμπτη άν φταρνίζονταν κανείς θά έλάμβανε γρήματα. Την Παρασκευή τού φταρνισμα έσημαινε όδοο που βρίζεται στο δρόμο. Τού Σάββα- τον ή παρδόσις δεν αναφέρει τί έσημαινε τού φταρνισμα. Ίσως να ήταν κανένα από τὰ περίφημα εκείνη Άγγλικά «έθιμα» τού να μη φταρνίζονται τού Σάββατο !

Τέλος, εκείνος που θά τού συνέβαινε να φταρνισθή την Κυριαχή είχε τή βεβαίότητα να ίδη τού πρόσωπο που άγαποφύσε τών περσίη ή βδομάδα.

Άν επήθυμείτε να μάθετε και την έπιστημονική εξήγησι τού φταρνίσματος, τούτο όφειλεται εις έρεθισμόν τού έσωτερικού ύμένου της μήτης. Κατά τού φταρνισμα τού διάφραγμα της κοιλίας ρωαδαι- νεται δυνατά, ως δέμα τυμπάνου, και άπότομος μίξευεται περι- σσότερο αίμα στην καρδιά. Καί τούτο μάς προξενεί εύχάριστο αί- σθημα σε όλο τού σώμα.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τού ύπ' αριθμόν 5 φύλλον τού «Μπουκέ- του» άντι δραχμίων 10.